

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

З Різдвом Христовим!

ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ В ІСУСІ ХРИСТІ!

«Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнеть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру!» (Ісаї 9:5).

Дві тисячі років тому на небі засяяла Вифлеємська зоря, щоб вказувати шлях до світла навіть у найтемніші часи.

Нам випало жити в такі часи, але не втрачаймо надії. Перед світанком пільма найгустіша. Перед поразкою ворог найлютіший.

І саме для того Ісус і народився на землі, щоб стати ціною за наш вічний порятунок.

Час темряви короткий, життя з Ісусом – вічне. Визнаймо Його владу і силу, шукаймо Його порад і вчення, і тоді не лише в дні різдвяних святкувань, а щодня в серці звучатиме ця чудова звістка: «Христос народився! Славимо Його!».

Вітаємо, друзі, і зичимо миру від Князя миру усім вам і всій нашій країні.

Колектив редакції.

СВЯТО НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ НІКОЛИ

Різдво – одне з найбільших свят, яке відзначають всі християни світу: православні, католики і протестанти. До нього готуються як до чогось особливого. З роками склалося багато сімейних традицій та обрядів. Але це не просто гарне свято, смачна гостина з родиною, подарунки, гарно прибрані оселі, запах випічки і мандаринів, колядники і святкові дні!

Різдво – це народження Ісуса Христа у Вифлеємі. Ісус не просто приходив на землю до людей. Він мав місію – звершити план спасіння людства.

Він приніс мир, благодать, прощення гріхів, вчення Нового Заповіту, став єдиним Посередником між Богом і людьми, заплативши за це ціну Своєю життям. Він прийшов до всіх людей, щоб кожен із нас міг прийти до Бога, отримати спасіння і провести свою вічність з Ним.

Якщо ми насправді усвідомлюємо, свято у душі не закінчується ніколи.

Цікаві факти, про Різдво

Ісус Христос насправді народився! Це була історична особистість, про яку свідчили багато істориків, зокрема Йосип Флавій, Тацит, Гай-Травінквіл Светоній.

Великий Творець всесвіту, Якому поклонялись сотні тисяч ангелів, прийшов у світ тихо і скромно, народився у найубогішому місці – у хліві для худоби у Вифлеємі.

Про прихід Спасителя людей за 700 років до цього попереджали багато пророків – до найменших деталей. Пророцтва Даниїла та Ісаї виконались зі стовідсотковою точністю.

Марії та Йосипу декілька разів являвся ангел, щоб благовістити про народження, заспокоїти Йосипа і допомогти зберегти життя маленькому Ісусу.

Марія була дівчиною. Дитина була зачата від Духа Божого, а отже, не мала перворідного гріха.

Мудреці зі сходу – це стародавні астрономи, високопоставлені вавилоняни, яким були відомі пророцтва про Месію. Побачивши нову зорю, вони вирушили в багатомісячну мандрівку, щоб поклонитися народженому Царю. Цікаво, що спочатку, за логікою, вони прийшли до царського палацу Ірода і, не знайшовши Його там, пішли до будинку, куди повела їх зірка.

У Біблії не написано, скільки було мудреців, описані лише три подарунки, які справді були царськими і стали великою підтримкою для бідної сім'ї Йосипа та Марії.

Подарунки мудреців мали символічне значення: золото вказувало на царську владу Ісуса Христа, ладан – символ молитов – показував Його як Первосвященника, а смирна пророкувала про Його смерть, оскільки її використовували при похованні.

Зірка, яка вказала шлях мудрецам, залишається великою таємницею. Можливо, на небі засяяла нова зоря, можливо, це була комета або ж парад планет, що відбувся в VII-VI століттях до Р.Х., коли зійшлися три планети, Юпітер, Сатурн і Марс.

Родовід Ісуса Христа відомий до найменших деталей і налічує 42 покоління, тож достеменно відомо,

що Він походив з царського роду Давида і був Сином Божим.

День народження Ісуса Христа християни не одразу почали святкувати. Це пов'язано з тим, що у Святому Письмі не вказано ні дня, ні року, коли саме народився Христос.

У різного роду сучасних дослідженнях дати народження Ісуса Христа існує інтервал від 12 р. до н. е. (момент проходження комети Галлея, яка могла бути Вифлеємською зіркою) до 7 р. н. е., коли проводився єдиний відомий перепис населення.

У святкування Різдва часто простежується поєднання християнської суті з язичницькими віруваннями наших предків. Наприклад, язичницьке свято Коляди, присвячене сонцю, ще досі помилково приймається за християнське свято. Ту ж історію маємо з практикою приготування 12 страв до столу, встановлення дідухів тощо.

Уже понад півтисячі років римо-католики, більшість протестантських, а також більшість православних (Константинопольська, Олександрійська, Кіпрська, Болгарська, Румунська та Грецька), а віддавна і Українська Греко-Католицька та Українська Православна Церкви святкують Різдво в ніч з 24 на 25 грудня.

Народження Ісуса Христа – це подія, яка змінила все людство і ось уже понад дві тисячі років продовжує мати колосальний вплив на світ! І тому не так важливо, коли і як святкувати Різдво, важливо – усвідомити його глибокий зміст і віддати славу Богу!

Вадим БАНДУРА.

Пастор.

ПЕРЕЛОМНЕ РІЗДВО 2023 РОКУ

СТОР. 3

РІЗДВО БЕЗ СПАСИТЕЛЯ?

СТОР. 4

ЗАПИТАННЯ,
ЯКІ СТАВИТЬ БОГ

СТОР. 6

СТОР. 7 ГОЛОС РІЗДВА

ПРО ЛІДЕРСТВО НА ГЛОБАЛЬНОМУ САМІТІ В КИЄВІ: ВРАЖАЮЧІ ІСТОРІЇ, ВАЖЛИВІ НАГАДУВАННЯ ТА ВИНЯТКОВІ ДУМКИ СПІКЕРІВ

У Києві з 7 по 8 грудня проходив Глобальний лідерський саміт, де були присутні понад 550 учасників із різних міст України. Цей щорічний дводенний захід об'єднав представників команд із різних регіонів країни, які прибули для активного навчання та обміну досвідом протягом двох днів серед впливових та мотивованих лідерів.

Окрему увагу приділили живим виступам у залі, де близько 350 учасників мали можливість вивчати практичні поради, записуючи їх у спеціальні робочі зошити. Така практика дозволила учасникам краще засвоїти думки спікерів.

Паралельно з основною подією відбувалася онлайн-версія заходу, до якої долучилося ще 200 учасників з різних куточків України та з-за кордону. Для них було організовано вісім відеопромова від міжнародних спікерів та чотири послання вітчизняних лідерів, що представляють різні сфери громадянського суспільства.

Пастор церкви Hillsong у Києві Юрій Равнушкін відкрив захід привітальним словом, зазначивши зокрема значущість лідерства

за Божими принципами. У світі, де вагомий вплив мають соцмережі та інші фактори, він закликав слухати голос Бога та діяти відповідно до Його Слова.

«Я хочу нагадати, що нам, як християнським лідерам, потрібно триматися Слова Божого і щодня перебувати в молитві. Можливо, це банальні речі, але і їх потрібно собі постійно нагадувати. Кожного дня бути чутливими до Духа Святого, адже це дуже важливо», – наголосив пастор.

Музикант і пастор церкви у Скадовську Платон Давидов створив чарівну атмосферу заходу своєю витонченою композицією на скрипці. Він підкреслив, що «головна роль у музичній партії життя належить Творцю, а ми повинні забезпечити якісний акомпанемент».

Однією з ключових тем цього заходу стала промова національного директора ГЛС в Україні Руслана Кухарчука про те, як лідер долає зло, не погоджуючись з ним, але спрямовуючи зусилля на висвітлення правди та наведення порядку й створення нових правильних традицій.

Участь міжнародних спікерів

Саміт також відкрив можливість ознайомитися з виступами кількох видатних міжнародних спікерів. Зокрема це: Кондоліза Райс, колишній державний секретар США; Пет Гелсінгер, генеральний директор Intel Corporation; Даллас Дженкінс, відомий режисер та продюсер і співавтор телесеріалу «Обрані»; Альберт Тейт, засновник церкви Fellowship Church; Джеймс Клір, автор бестселера «Атомні звички»; Ліз Бохеннон, засновниця SSEKO Designs та авторка книг; Кріша Кандайя, засновник The Sanctuary Foundation та телеведучий; та Меган Маршмен, спікерка, авторка та служитель.

Про лідерство від українських спікерів

Поряд із міжнародними спікерами виступили й вітчизняні лідери.

Зокрема мер Мелітополя Іван Федоров розповів про власний досвід лідерства в період окупації, зосереджуючись на співпраці з місцевими церквами. Він відзначив, що вірність принципам є ключем до успіху навіть у найскладніших ситуаціях.

Пастор Вадим Шипілов виступив із промовою про ключові риси лідера: визначення мети, передбачливість, вміння вести за собою

інших, систематичне самовдосконалення та турбота про інших.

Богдан Миронюк, пастор церкви «Благодать» у Нововолинську, привернув увагу до проблеми, з якою стикаються лідери, – і це зневіра у власних здібностях. У своєму виступі він поділився особистим переживанням та досвідом переходу від сумнівів до впевненості в Божому плані для нього як лідера.

Важливість соціальних мереж у сучасному світі

Важливість соціальних мереж у сучасному світі була також підкреслена. Дмитро Остапенко, відомий підприємець, блогер і консультант, активно розповідав про значення цих платформ, яке часто недооцінюється в нашому суспільстві. Він ділився власним досвідом і розповів, як соціальні медіа можуть безштовдно сприяти розвитку бізнесу, цінностей та особистої діяльності.

Остапенко також підкреслив, що за останні півтора року йому вдалося зібрати 200 000 підписників та отримати мільйони перегляди відео на популярних платформах – таких, як Instagram, TikTok та YouTube.

Одним із найбільш вражаючих моментів став виступ Владислава Єщенко, військового, який втратив очі та частково слух під час війни. Він разом із батьком розповів про свій шлях та створення Благодійного фонду «Побачимо перемогу», а під час заходу було зібрано значну суму пожертв для фонду – 29 тисяч гривень.

Світовий Глобальний лідерський саміт має широкий міжнародний вплив, зазвичай залучаючи глядачів з різних країн через онлайн-формат. Україна постійно залучає живих спікерів на цю подію, що є винятковим підходом порівняно з іншими країнами.

Vsirazom.

ДЕПУТАТ ВЕРХОВНОЇ РАДИ ЗАПРОПОНУВАВ ВСТАНОВИТИ ЧАС ДЛЯ ОФІЦІЙНОЇ ЩОДЕННОЇ МОЛИТВИ

Український політик Георгій Мазурашу пропонує нову ідею щодо духовного опору військовій агресії росії.

У рамках зусиль зміцнити національний дух під час війни з росією, депутат Верховної Ради від «Слуги народу», Георгій Мазурашу виступив з ініціативою встановити офіційний час для щоденної молитви. Ця молитва має на меті духовно підтримати зусилля України у боротьбі за свою незалежність та деокупацію територій.

статус народного депутата України» в порядку законодавчої ініціативи вноситься на розгляд Верховної Ради України ініціативи – зміцнити національну єдність та патріотизм через духовну підтримку.

У своїй пояснювальній записці

депутат наголосив на важливості духовної підтримки в умовах війни з росією.

Мазурашу звернув увагу на роль молитви у національному опорі проти агресора, згадавши історичні приклади з часів Другої світової війни, коли масові молитви впливали на хід подій. Він також наголосив на важливості молитви в сучасних умовах для спільної боротьби та консолідації суспільства.

Зазначено, що проект постанови не вимагає додаткових витрат з держбюджету та не містить корупційних ризиків. Основна мета ініціативи – зміцнити національну єдність та патріотизм через духовну підтримку.

Інформація про цю пропозицію була оприлюднена на офіційному веб-сайті українського парламенту, однак докладний текст законопроекту наразі не доступний для огляду. Мазурашу прагне, щоб щоденна молитва стала символом національного єднання та спільної боротьби проти ворога.

«ВЕЛИКА РІЗДВЯНА КНИЖКА»: ПОРИНЬТЕ У СВІТ РІЗДВА ВІД ЯРОСЛАВА ГРИЦАКА ТА НАДІЙКИ ГЕРБІШ

«Велика різдвяна книжка», нова збірка різдвяних оповідань від Ярослава Грицака та Надійки Гербіш, нещодавно з'явилася на полицях книгарень. Ця книга, яка вже зачарувала читачів своїми барвистими ілюстраціями та захопливими розповідями, відкриває двері у світ різдвяної історії та традицій.

Кожна історія в книзі – це окремих світ, наповнений чудесами та різдвяним настроєм. Автори вдало переплели традиційні мотиви з сучасними елементами, створюючи неповторну атмосферу свята. Ілюстрації, які супроводжують кожну розповідь, додатково збагачують текст, роблячи його більш візуально привабливим та зрозумілим для молодшого покоління читачів.

«Велика різдвяна книжка» не лише розважає, а й виховує, нагадуючи про важливість сімейних цінностей, доброти та співчуття. Ця книга стане чудовим подарунком для дітей та дорослих, адже вона здатна зігріти серце кожного своїми зворушливими історіями.

Видання «Велика різдвяна книжка» є важливим внеском у сучасну українську літературу, демонструючи багатство та різноманітність різдвяних

традицій України. Ця книга – не просто збірка історій, а цілий світ, де кожен зможе знайти щось особливе для себе.

У ЛЬВОВІ ВІДБУЛАСЯ ОБЛАСНА КАПЕЛАНСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ, НА ЯКІЙ МЕР АНДРІЙ САДОВИЙ ВРУЧИВ ПОДЯКУ ВОЛОНТЕРАМ УЦХВЕ

Конференція для капеланів та волонтерів Львівщини «Капелан – відповідь для України» відбулася у церкві «Голгофа» м. Львова 9 грудня. Більше сотні християн отримали інформацію, підбадьорення та натхнення для праці від служителів та чинних капеланів. Почесним гостем заходу став мер міста Андрій Садовий.

Вітаючи учасників, старший пресвітер області Володимир Якимів нагадав, що Сам Христос для здійснення Своєї місії мав помазання від Отця. Звісно, і нам потрібне помазання для якісного служіння, а

для цього важливо мати чисте серце. Пастор Михайло Дрен, відповідальний за соціальне служіння на Львівщині, надихнув присутніх прикладами із життя капеланів, а також закликав бути активними та не

проходити мимо того, хто «застряг» і не може сам вийти.

Директор Соціального департаменту УЦХВЕ Вячеслав Когут ознайомив присутніх зі служінням капеланів, напрямками роботи та їх завданнями у час війни.

Поліна Хаботнякова, к.ф.н, магістерка теології, презентувала тему «Інформаційна безпека в соціальному служінні» та розповіла про ворожі диверсії в інформаційній сфері. Почесний гість заходу мер м.

Львова Андрій Садовий розповів про муніципальний проект реабілітації для постраждалих від російської агресії UNBROKEN, який презентував мініфільм. Мер висловив щиро подяку вірянам Львівського обласного об'єднання УЦХВЕ за працю волонтерів та вручив Подяку старшому пресвітеру об'єднання Володимирі Якиміву.

Актуальним та цікавим був блок запитань-відповідей. Говорили про життя та адаптацію військових, про доступні види реабілітації, мобілізацію,

досвід капеланів у вирішенні непростих ситуацій.

Оргкоманда та модератор заходу Маркіян Клепач подбали про атмосферу невимушеності, щирості й комфорту. У хвалі й поклонінні присутніх повів гурт «Пенуел» з церкви «Жива Надія» м. Львова. Учасники заходу спільно з пастором місцевої церкви Володимиром Кравчишином щиро помолилися про перемогу і Божу охорону нашого народу.

Олег ЛЕВИЦЬКИЙ, Оксана СУХАРИНА.

ПЕРЕЛОМНЕ РІЗДВО 2023 РОКУ

На мою думку, Різдво 2023 року стане переломним для українського суспільства. Для цього знаходжу чотири значущі причини.

Причина перша: УПЦ

У цієї все ще найбільшої (якщо вже не за кількістю, то за значущістю і впливовістю) конфесії – свідомо опозиція до зміни календаря. Очільники цієї конфесії, чимала частина православного священства і мирян продовжують бути нез'єднано-нероздільні з російською православною церквою, як би вони це не заперечували.

Сам факт небажання розглядати введення погодженого ПЦУ й УКЦ календаря виказує їхню ідейну іншність.

Вони свідомо будуть триматися старого юліанського календаря. А оскільки їхня присутність і вплив чималий, відповідно щонайменше половина суспільства (не лише Центр і Схід України, але і Рівненщина, і Закарпаття) буде святкувати за старим календарем – 6-9 січня.

Що більше – свідомо, послідовно, догматично ворожнеча щодо календарних змін змусить цю церкву використати всілякі маніпулятивні засоби, щоб стримати своїх парафіян від інтересу та переходу на новий календар. Це моє припущення, поживемо – побачимо.

Причина друга: чиновники

Держслужбовці й педпрацівники, які організують культурні заходи (а це переважно відділи культури й заступники голів міст, які відповідають за гуманітарний сектор, а також завучі та керівники закладів освіти, на чийх плечах лежить організація святкувань), можуть вплинути на масштаб і святкування цього річного Різдва.

Від профільних керівників і непублічних починів їхнього начальства (міське/районне/обласне) буде залежати розмах святкування. На вулиці війна, тому все, і це очевидно, має бути стриманим і економним.

Але все це, як показав минулий рік, не було перепорою для влади святкувати те, що вони хотіли святкувати.

Так ось, частина з них, відверто чи таємно, співчувають православній церкві московської орієнтації, а тому всіляко будуть саботувати, ігнорувати затверджений іншими конфесіями й підписаний Президентом новий календар.

У їхній владі – не виконувати або виконувати якнайгірше, посилюючи на війну та всі інші обставини, указ пана Президента щодо нового календаря. Таким чином, та частина державного й освітнього сектору, яка мала б сприяти переходу на нову дату Різдва, може його свідомо, з ідеологічних/ідейних причин, саботувати.

Причина третя: українці

Наше суспільство у своїй загальній масі сильно традиційне та інертне щодо змін у культурно-релігійній сфері. Пам'ятаю тривалі десятиріччя святкування «23 лютого» і «8 марта». Ця ж проблема чекає на новий календар.

Тобто хоча керівництво Церков і проголосувало за перехід на новий календар (УКЦ, ПЦУ – у 2023 році, ЄХБ і ХВЕ – у 2022 році), все ж значна частина народу завжди тяжітиме до звичного, традиційного. І саме таким є 7 січня. «Це як Святвечір 24-го?», «А що тепер має бути з колядою? 25-го і 26-го?», «А 27-го теж це можна?» – це довго лунатимуть подібні питання.

Отже, офіційний перехід на папері й втілення указу в життя – це дві великі різниці. Мине певний час, доки новий офіційний календар піде в народ.

Ще один нюанс – половина тих українців, які вважають себе православними, йдуть до церкви тільки на Різдво й на Пасху. Звісно, вони пристануть до тієї дати й громади, де буде святковіше та вродливіше.

Причина четверта: війна

Почнімо з того, що війна і так багато всього змінила в житті й звичках українського суспільства. Не рахуватися з нею можуть лише невігласи, для яких країна і нація є місцем заробітку і локацією для замешкання.

Війна вплинула на порядок денний кожної родини, кожної організації, кожної церкви. Але війна жодним чином не змінила необхідності сповідання віри, звернення до Бога, важливості корпоративного всенародного звернення й молитви – здається, навпаки, відвідуваність багатьох церков зростає з початком війни. Не змінилася потреба йти до Бога, посилювалася молитва (наприклад, за виживання воїнів), все більше людей переходять в Ньому заспокоєння, перепочинок.

Але фактор війни розіграють як буде вигідно. Хоча ще жодна війна дотепер не скасувала ні Великодня, ні Різдва...

Цього року не менш потрібне Христове Різдво: нам важливо всенародно проголосувати, що є Спаситель,

Той, Котрий посеред темряви сяє яскравим світлом істини й визволення, Котрий дарує надію для всіх знедолених, усіх, хто зазнав незворотних втрат, хто стогне від російської окупації, хто змучився від тривоги і страхів. Нам усім потрібно оновитися у цій Добрій Звістці – Євангелії про народженого Спасителя.

То що ж робити?

По-перше: навчати

Кожен священник, кожен пастор мають тлумачити новий календар, розповідати, чому насправді аж тепер із нашим порядком свят буде все коректніше і що нарешті, Новий рік буде йти після Різдва, як це і було задумано, а не навпаки. А тоді варто повертатися до початку і все заново повторювати. Щоб так навчати, кожен священник/пастор сам має бути переконаним і відповідальним щодо переходу і його причин.

Помітив, що, чим раніше про це говориш, пояснюєш, даєш людям можливість еволюційно переходити, не раптово (буферний рік-два подвійного святкування), тим легше люди приймають зміни.

Ще один практичний метод вчити громаду новій даті – спробувати західний досвід Адвенту: впродовж чотирьох неділь перед Різдрвом читати та обговорювати біблійні уривки, які передають пророче очікування приходу Ісуса на землю, Його відвіччя існування, випереджаючи дотикатися до різдвяних сенсів розповідей євангелістів – усе це налаштує людину на серйозніше й осмисленіше святкування.

По-друге: ініціювати

Служителям християнських громад варто разом йти до керівників міста й ініціювати спільні проекти – різдвяні святкові заходи: колядки, благодійні концерти, передріздвяні читання. Звичайно, під час війни масові заходи неможливі, але все ж люди гуртуються до свят. Окрім того, саме місто може запровадити передріздвяні й різдвяні ярмарки. Така міжконфесійна співпраця могла б підбадьорити відповідальних не пропустити цей момент.

По-третє: якщо вже не вихідний, то хоча б лібералізація робочого дня

З війною ми вже звикли, що святкові дні тепер не вихідні, і це беззаперечно виправдано. Але якби, як виняток, влада і бізнес могли підтримати новий календар і зробити святковий понеділок це святковішим за рахунок ймовірного вихідного, то це може допомогти святкувати тим, хто налаштувався чи вагається. Звичайно, ми справимось і без нього, хоч з вихідним було б краще.

По-четверте: колядки

З переходом на новий календар нашому поколінню дуже важливо не загубити різдвяну колядку, адже вона є автентичною, прекрасною і неповторною.

За тенденцією, новітній інтелектуально-технологічно-модний урбаністичний дух витісняє все народне з великих міст. Народне стало етностилем і пішло на професійну сцену.

Унікальність різдвяних пісень у тому, що святково-тематичні мелодії й тексти ширили в народ. Тому свідомо й та сама коляда, але з 24-го і до Водохреща (6 січня), має лінути не лише в церквах, але й в супермаркетах і на площах.

По-п'яте: протестанти

Євангельські віруючі могли/мали би бути попереду, щоб заохотити до велелюднішого Різдва в кінці грудня. Адже для них і так зміст свята важливіший за саму дату, а, окрім того, чимало євангельських громад перейшли раніше на новий календар, тому вони мали би бути ініціативнішими, як завжди.

Не забуваймо, що Різдво – це узаконена (у секулярному і часом прохолодному чи навіть ворожому до Церкви світі) можливість голосно говорити про Спасителя Ісуса.

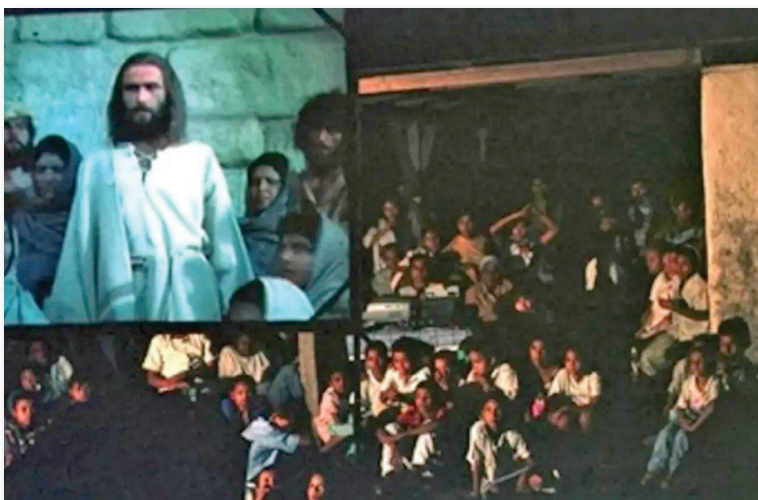
У нас вже дуже мало залишається дотику до суспільства, де можна безперешкодно викладати Євангелію Христа, тому нагоди треба використовувати й ними зацікавлювати інших.

Микола РОМАНЮК.

ФІЛЬМ «ІСУС» ПЕРЕКЛАЛИ НА 2100-ТУ МОВУ, ДОСЯГНУВШИ ЕКВАДОРСЬКОГО ПЛЕМЕНИ ВАОРАНІ

Знаменитий фільм «Ісус», який є ключовим інструментом глобальної євангелізації, відзначає значну віху, отримавши 2100-ту версію перекладу на інші мови.

Ця остання версія буде перекладена мовою ваорані, якою розмовляє корінне плем'я в амазонському регіоні Еквадору. The Jesus Film Project – ініціатива Міжнародного студентського руху євангелізації – очолює цю роботу.

Плем'я ваорані, історично відоме своєю причетністю до трагічного вбивства п'яти американських місіонерів у 1956 році, тепер матиме доступ до євангельської історії рідною мовою. Джош Ньюелл, виконавчий директор The Jesus Film Project, підкреслив важливість перекладу фільму мовами, близькими

серцю, для ефективного донесення християнського послання. Він підкреслив унікальні виклики та можливості у досягненні народу ваорані, групи, яка має складну історію з християнством.

Ініціатива перекладу фільму мовою ваорані – це не лише поширення християнської віри, але й повага

та вшанування культури та мови племені. Переклад фільму мовою, якою багато людей з племені ваорані розмовляють і яку вони добре розуміють, розглядається як значний крок у подоланні культурних розривів і донесенні християнського послання в більш доступній і шанобливій формі.

Історія п'яти американських місіонерів – Джима Елліота, Піта Флемінга, Еда Маккаллі, Нейта Сента і Роджера Юдеріана, які прийняли мученицьку смерть від рук племені ваорані, набула широкого розголосу і стала частиною християнської місіонерської легенди. Цей новий переклад фільму «Ісус» розглядається як продовження зусиль, спрямованих на те, щоб достукатися до цього племені з надією на інший результат.

У співпраці з ПТЕС, служінням, зосередженим на служінні ваорані та іншим корінним народам, та організацією Cru Ecuador проект The Jesus Film Project має на меті зробити Євангеліє доступним для народу ваорані у форматі, що резонує з їхніми усними традиціями.

Цей переклад – більше, ніж просто лінгвістичне зусилля; це акт культурного визнання і поваги, що підтверджує гідність і цінність кожної людини, яка говорить своєю рідною мовою.

CHRISTIANPOST.COM.

РОСІЙСЬКІ ПРОТЕСТАНТИ ПІШЛИ НА КОМПРОМІСИ З ВЛАДОЮ І ОГЛУХЛИ -ВАЛЕРІЙ АНТОНЮК

В інтерв'ю, наданому спеціально для християнського телеканалу ТВНУА, Валерій Антонюк, керівник Всеукраїнського союзу церков євангельських християн-баптистів (ВСЦ ЄХБ), розкритикував поступливу позицію російських протестантів перед владою, підкреслюючи їхню втрату незалежності та духовної ясності.

Зокрема Валерій Антонюк зазначив, що російські протестанти не відразу втратили незалежність у

ставленні до влади, але поступово стали все поступливішими. Цей процес розпочався з невеликих компромісів, коли протестантські служители у росії уникали відкритої критики влади, волюючи зосередитися на запитаннях про ситуацію в Україні. І з часом ці компроміси перетворилися на значні поступки, що призвели до повної залежності деяких служителів від влади.

Глава ВСЦ ЄХБ зауважив, що внаслідок такої позиції російські протестанти «оглухли і осліпли» в духовному сенсі, втративши здатність критично оцінювати дії влади та відстоювати свої переконання.

SLOVOPROSLOVO.INFO.

ВІРУЮ

РІЗДВО БЕЗ СПАСИТЕЛЯ?

45% УКРАЇНЦІВ ОБИРАЮТЬ 25 ГРУДНЯ ДЛЯ СВЯТКУВАННЯ, 17% - 7 СІЧНЯ

Сьогодні все частіше свято Різдва перетворюється на маскарад за участю Санти Клауса чи Діда Мороза, воно пахне мандаринами та переповнене планами відпочинку на теплих островах або, скажімо, в Карпатах. І світ все частіше віддає данину комерції, даруючи один одному подарунки і забуваючи про Того, Хто є Центром святкування. Іншими словами, Різдво святкують без Христа. Який же буттєвий вимір правдиво християнського Різдва?

Сьогодні Різдво в Україні часто має традиційне, народне, інколи – фольклорне значення, – говорить о. Петро Балога, директор Інституту релігійних наук Св. Томи Аквінського, католик. – Багато традицій та обрядів Святвечора перейшли до християнства з язичництва: обряди, пов'язані з кутею, ворожіння, дідухи («духи дідів»), різні прикмети тощо. Мало того, більшість християн, які святкують Різдво, не дуже відрізняють християнські звичаї від язичницьких, а дехто навіть не переймається цим розрізненням. Іншими словами, пастирів чекає ще немало катехиз про Різдво, його значення та обряди.

Якщо ж говорити про суспільний вимір та значення Різдва Христового в Україні, то воно має (або повинно мати) для політики і суспільства символічне значення. Подібно,

як колись у Вифлеємі чекали на нове життя, Україна вже багато років чекає свого відродження, оновлення. І Україні не вистачить якихось зовнішніх перемін. Потрібні переміни внутрішні, докорінні, потрібне впровадження християнських принципів життя в суспільстві – таких, як любов до ближнього, правда, взаємоповага, справедливість, братерство, рівність усіх перед Богом та законом.

Особливо гостро це відчутно сьогодні, коли триває війна. І перебіг та закінчення цього страхітливого кровопролиття значною мірою залежить від того, з якими серцями і з надією на кого воюють українці. І що вони будуть робити далі, коли Господь дасть перемогу.

Надіємося, Він надихне якусь частину людей, покинутих від імені народу перебирати на себе відповідальність влади, робити це з мудрістю, далекоглядністю, повагою до інших. І насамперед із любов'ю до громадян цієї країни. А нас усіх надихне до переміни сердець, до навернення до Бога, бо саме в серцях починаються справжні зміни, чи то релігійні, чи політичні, чи суспільні.

Доктор філософських наук, професор кафедри культурології Інституту філософської освіти та науки НПУ ім. М. Драгоманова і протестант за віросповіданням Михайло Черенков пояснює: «Сьогоднішнє українське Різдво дуже нагадує перше Різдво:

країна живе в умовах війни та окупації, люди втратили свою гідність, забули духовну традицію. Усе, що залишається, – мріяти про втручання Бога в історію, про чудесне визволення. Я не знаю, де б народився Христос у сучасній Україні, але впевнений, що не в Межигір'ї чи Лаврі, не в палаці Ірода і не в домі первосвященника. Так само я впевнений, що Він не обійшов би стороною Майдан, Маріуполь, Бучу та Херсон... Христос завжди був в епіцентрі людських подій, тому ми можемо запросити Його до нас, у своє проблемне громадське життя. Я знаю, що Він завітає в гості до простих українців, тому кожний дім, кожна родина можуть чекати на Нього. Тільки з Ним, з Його присутністю можливі справжні глибинні зміни в індивідуальному та суспільному житті людей. Як понад дві тисячі років тому поневоленій Ізраїль, так сьогодні й Україна чекає приходу Царя, який би спас Свій народ. Насправді ж Україна не має чекати на прихід Месії, адже Він вже прийшов. Бог зі Свого боку вже все зробив, тепер ми повинні діяти – прийняти Христа, схилитись перед Ним, йти за Ним, чинити так, як Він».

Усвідомлення того, що Христос і є нашим справжнім Царем, звільняє від страху перед силами цього світу. Залишається тільки один страх – не перед кримінальною владою, а перед Богом, страх за себе – що ми живемо так, наче Христос не народився, наче царюють Іроди та кесарі або ще гірше – гріх царює в нашому власному житті та серці. Не тільки душа, але й тіло, історія, культура людства стають ареною спасительних Божих дій. На жаль, більшість українців визнають себе християнами, а народ і країна загалом живуть безбожним життям. Почнімо зміни з себе – так змінимо країну.

«Християнин і світ».

За останніми дослідженнями, які провела компанія Deloitte та оприлюднив Укрінформ, 45 відсотків громадян України планують відзначити Різдво 25 грудня, і лише 17 відсотків оберуть для святкування традиційну дату 7 січня. Це відбувається на тлі триваючого вторгнення росії в Україну, яке вже другий рік поспіль впливає на різдвяно-новорічні традиції.

Незважаючи на військові дії, 59 відсотків українців не мають наміру відмовитися від святкових покупок, хоча цей показник дещо знизився порівняно з минулим роком, коли він становив 61 відсоток. Щодо витрат, то 49 відсотків опитаних планують витратити більше на Новий рік, ніж на Різдво, причому найбільші витрати передбачаються в східних областях України для Нового року та в західних – для Різдва.

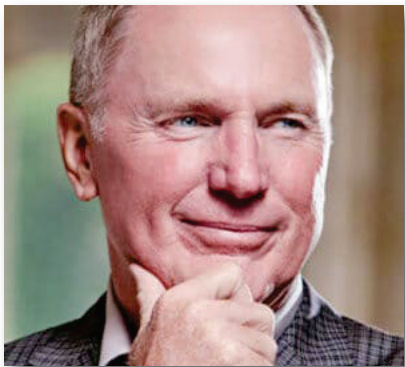
Більшість респондентів – 56 відсотків – планують витратити на святкові покупки від 1000 до 5000 гривень. Найбільш затребуваними категоріями товарів залишаються продукти харчування, одяг, взуття, предмети домашнього вжитку та алкогольні напої.

Що стосується благодійності, то 68 відсотків опитаних (порівняно з 61 відсотком минулого року) планують віддати частину свого різдвяного та новорічного бюджету на благодійні цілі. З них 86 відсотків віддадуть перевагу допомозі захисникам на передовій, а 66 відсотків підтримають продавців, які допомагають ЗСУ та цивільним, постраждалим від війни.

UKRINFORM.UA.

МАКС ЛУКАДО РОЗПОВІВ, ЯК ХРИСТІЯНИ МАЮТЬ РЕАГУВАТИ НА ГЛОБАЛЬНІ КОНФЛІКТИ

Пастор і автор бестселерів Макс Лукадо розповів про те, як християни повинні реагувати на глобальні конфлікти, які, за його словами, є «сигналом кінця світу, що наближається» – від війни між росією та Україною і до нападу терористичного угруповання ХАМАС на Ізраїль.

«Ми живемо в постійному страху перед всевітньою руйнацією. Варто одній людині натиснути одну кнопку – і може статися ядерна катастрофа. Росія вторглася до України. Китай загрожує Тайваню. Ізраїль під ударами ХАМАСу на півдні та Хезболли на півночі», – написав Лукадо, лідер церкви Oak Hills у Сан-Антоніо (штат Техас).

«Спочатку Каїн був жорстоким. Ми все ще жорстокі. Проте за останні кілька десятиліть світ став

свідком ескалації насильства нового рівня. Вираз «нація проти нації, царство проти царства» – це ідіома з давньоєврейської мови, що означає світову війну. Глобальний конфлікт – це сигнал про наближення кінця цього світу», – пише пастор.

Незважаючи на нескінченні погані новини, пастор зазначив, що у нього є й хороші новини: «Ісус, який попереджав нас про ці дні, і позбавить від них», – наголосив Лукадо.

«Родові муки продовжуватимуться. Частота обману і розколу зростатиме, але Ісус захистить нас, доки не прийде, і визволить нас, коли прийде. Саме тому Ісус промовив таку фразу: «Глядіть, не лякайтесь» (Матвія 24:6)».

Три шляхи реагування

Лукадо назвав три шляхи, як християни мають реагувати на такі потрясіння.

«Передусім переконайтеся, що ви спасенні. Ісус Христос помер на хресті за таких грішників, як ми з вами. Він не бажає «щоб хтось загинув, але щоб усі прийшли до покаяння» (2 Петра 3:9)».

По-друге, пастор закликав віруючих «молитися за мир в Єрусалимі» (Псалом 122:6).

«Ізраїль у Бога на особливому місці за заповітом. Ісус народився там. Він там помер. Він воскрес і повернеться туди. Не дивно, що крихітна держава Ізраїль була спірною землею в історії. Це плацдарм, на якому розгортається Божа історія спасіння. Наполегливо моліться за народ Ізраїлю», – написав він.

Насамкінець Лукадо нагадав християнам: «Не панікуйте», додавши: «Не дозволяйте хаосу обтяжувати

вас. Тримайтеся. Тримайтеся міцніше».

Лукадо – один із багатьох відомих американських пасторів, які закликають християн на Заході стати на бік Ізраїлю після того, як 7 жовтня ХАМАС вторгся на територію єврейської держави, вбивши близько двох тисяч ізраїльтян. Щонайменше 199 людей перебувають у заручниках в терористичного угруповання у Газі.

У відповідь Ізраїль завдав серію повітряних ударів по Газі та припинив подачу води та електрики до анклаву.

Раніше понад 80 євангельських лідерів США, які представляють різні теологічні та есхатологічні напрями, підписали заяву, в якій підтримали право Ізраїлю на самооборону та закликали християн усього світу молитися за мир.

В ІРПЕНІ АВТОР ВИДАВ КНИГУ ІЗ ВІДМІТКОЮ «СТВОРЕНО БЕЗ ДОПОМОГИ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ»

Книга вийшла із позначкою NoAI на обкладинці. Цією відміткою автор зазначив, що ця книга була написана без використання штучного інтелекту.

З відкриттям широкого доступу до сервісу Chat GPT у багатьох авторів є спокуса дедалі більше користуватися не тільки послугою редакції, але й написанням текстів для своїх книг, – зазначає автор Сергій Сологуб.

Це його третя книга, за фахом він – айтішник, навчався свого часу у політехнічному інституті

«Поділля» у м. Хмельницькому, але вже понад двадцять років живе та працює в Ірпені.

На запитання, чому він вирішив зробити позначку на обкладинці, Сергій Сологуб відповів: «Кожен читач має знати, що саме він споживатиме у вигляді тексту. Ми вже звикли до продуктів, які купуємо в магазинах. На кожному з них зазначено склад, є відмітки щодо вмісту консервантів, барвників, GMO тощо. З книгою – дещо подібне, адже автентичність тексту залежить від того, за яких обставин і в якому емоційному стані автор писав той чи інший розділ. Це все здатний відчувати й читач».

На думку Сергія, коли текст книги

створює виключно штучний інтелект, «живий зв'язок між читачем та автором» втрачається.

Книга, що вийшла із відміткою NoAI, має назву «Богоповідання» і містить 52 оповідання з війни, евакуації, а також різні історії з життя. І хоча самого слова «Богоповідання» немає в українській мові, автор переконалий, що воно має право на існування, тому що все, що людина бачить своїми очима, – це лише частина чогось більшого, що відбувається у всесвіті, і що віру та надію нам ніяк не можна втрачати, особливо під час війни.

Саме тому для військових капеланів примірник книги безкоштовний.

МІСІЯ YESHEIS UA ВИПУСТИЛА ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ ФІЛЬМ «КАПЕЛАНИ. З БОГОМ НА ФРОНТІ»

У новому документальному фільмі yesHEIS UA під назвою «Капелани. З Богом на фронті» з'являється невидима, але життєво важлива роль євангельських капеланів у зонах бойових дій в Україні, повідомляє Християнський Мегапортал inVictory.

Капелани не лише доставляють гуманітарну допомогу, але й несуть слово віри та надії тим, хто захищає країну від агресії.

Як зазначив slovoproslovo.info, фільм «Капелани. З Богом на фронті» відображає героїчну та натхненну місію духовних лідерів.

У фільмі докладно показано, як капелани доставляють необхідну допомогу до найнебезпечніших та важкодоступних районів, де українські військові

ведуть боротьбу проти російських окупаційних сил. Відважні чоловіки та жінки не тільки забезпечують фізичну підтримку, але й діляться словами віри та надії, нагадуючи про важливість духовної сили за часів випробувань.

«Капелани. З Богом на фронті» – не просто кінематографічний твір, але й глибокий вияв людяності та відданості, що відображає справжній дух українського народу та його непохитну віру у краще майбутнє».

ТРИ НАСТАНОВИ РІЗДВА

«І трапилося тими днями, вийшов наказ царя Августа переписати всю землю... І всі йшли записатися, кожен у місто своє. Пішов теж і Йосип із Галілеї, із міста Назарету, до Юдеї, до міста Давидового, що зветься Віфлеєм...» (Луки 2:1-5).

Бог може вживати навіть представників влади (як і всіх інших людей) для того, щоб управляти певними обставинами. Згадаймо контекст Різдва.

Сам Бог створює обставини, щоб спрямувати нас за Своєю волею

Йосип та Марія проживали на той час у Назареті, а Ісус мав народитися у Віфлеємі. І для цього був виданий наказ про перепис. Цю думку кесареві вклав Сам Бог.

Напевно, і в нашому житті є ситуації, коли Бог вживав певних людей, щоб зберегти чи спрямувати нас туди, де Він хоче бачити.

Наприклад, багато років тому ми з мамою йшли біля музичної школи, і вона запропонувала мені там навчатися. Я погодився – і відвідував її дев'ять років, потім було музичне училище, де я почув про Бога й увірвався у Ісуса Христа.

Моя мама не думала, що так складеться, але Бог у певний час живив її для того, щоб привести мене до Себе.

Бог до кожного з нас каже: «Я Господь, Бог твій, що навчає тебе про корисне, що провадить тебе по дорозі, якою ти маєш ходити» (Ісаї 48:17). Наша доля в Його руках, і набагато легше жити, коли ми довіряємо Богові.

Бог знає час, коли й що має відбутися в нашому житті

«І сталося, як були вони там, то настав їй день породити...» (Луки 2:6-7). Зверніть увагу: Марія не народила в дорозі, не народила в жодному з містечок, через які вони проходили. Скажу з досвіду, а в мене дев'ятеро дітей, що день народження дитини дуже важко точно передбачити. Звісно, ми знаємо приблизно, коли це має бути. Коли дружина була вагітна нашою донечкою Соломією, а до визначеної дати народження було ще два місяці, однієї ночі ми раптом прокинулися – і вже не заснули, бо почалися пологи. Цього передбачити ніхто, крім Бога, не міг.

Але Бог знає час, знає, коли, де і що має відбутися в нашому житті. Тому й Син Божий народився саме там і саме в той час, як було написано про Нього в Писанні за багато сотень

років до цієї події.

Іноді ми не все розуміємо з того, що відбувається в нашому житті. Ми не можемо всього раціонально пояснити. Але Господь пильнує за нашим життям, щоб усе виконалося в той час, який Він визначив.

У Посланні до римлян, 8:28, сказано: «І знаємо, що тим, хто любить Бога... усе допомагає на добре». У Бога щодо людей є добрі наміри. І хоча ми не завжди можемо зрозуміти, що і чому з нами відбувається (іноді навіть може видаватися, що ми програємо, що все йде не так), але, оглядаючись і оцінюючи все не ситуативно, а в перспективі, ми розуміємо, чому так сталося.

Народження Божого Сина на цій землі – це велике Боже добро для кожної людини, бо найбільшим благом для нас є спасіння душі й вічне перебування в Царстві, яке Господь приготував для тих, хто повірив у Нього. Але від нас залежить,

чи полюбимо ми Його й чи повіримо в Нього.

Бог надприродно діє в нашому житті

«А в тій стороні були пастухи, які пильнували на полі, і нічної пори вартували отару свою. «Аж ось Ангел Господній з'явився коло них, і слава Господня осяяла їх. І вони перестрашилися страхом великим...» (Луки 2:8-14).

З'явлення ангелів пастухам було чимось надприродним. Та й саме народження Христа було надприродним. Він народився від Діви, що, на людський погляд, неможливо. Сама Марія не могла зрозуміти, як це станеться, але довірила своє життя Богові.

Виникає безліч ситуацій, з якими нам, людям, дуже складно впоратися природним шляхом. Але Бог діє надприродно. Для Нього немає нічого неможливого. Він знає, як захистити нас. Бог знає, якими будуть наші обставини і як Він проведиме нас через ці обставини.

Власне, якщо взяти Євангеліє, то на кожній сторінці ми зможемо прочитати про надприродну дію Бога. Ми читаємо про жінку, яка витратила всі природні ресурси, щоб стати здоровою, але це не допомогло. Та коли вона підійшла до Христа й доторкнулася до Нього, то отримала бажане. І якщо нині ми віримо Богу – Його надприродна сила стає явною для нас.

Та найбільша Його сила – це сила спасти нас від усякого гріха. Для цього Він і народився на цій землі. Людина не може сама звільнитися від гріха, бо його влада більша за силу волі людини. Тому якщо ви перебуваєте в постійній круговерті «грішу і каюсь, каюсь і грішу» і не маєте свободи, знайте: Ісус може прийти у ваше життя. Відкрийте Йому своє серце, прийміть Його вірою – і побачите у своєму житті надприродне.

Михайло РОМАН.

ЛЮДИНА, ЯКА ПОДАРУВАЛА УКРАЇНЦЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО

Ця людина в українській культурі та історії вважається зіркою першої величини («перворядною», як сказав Іван Франко). А втім, доля його спадщини й саме ім'я досі поза широкою увагою української громадськості. Причина банальна і, на жаль, досить поширена в XIX-XX століттях: Пантелеймон Куліш був наполегливим та активним поширювачем української культури, зокрема письменництва в тодішньому російському середовищі. Зайве нагадувати, в яких обставинах йому довелося працювати. Згадаймо хоча б Валуєвський циркуляр та Емський указ. Тому попри шалену популярність серед українців, особливо інтелігенції (він дружив із Тарасом Шевченком, який навіть був на весіллі Пантелеймона за дружбу), його забороняли, його твори арештовували, замовчували.

Не буду переповідати історію перекладу, на цю тему нині багато інформації. Нагадаю лише атмосферу, в якій довелося працювати перекладачеві та його друзям (а співперекладачами стали відомий письменник Іван Нечуй-Левицький та науковець Іван Пулюй). Усе українське в російській імперії, частиною якої була Україна, і література зокрема, замовчувалося, заборонялося, знищувалося, переслідувалося. Згадаймо хоча б того ж Тараса Шевченка. Не стало винятком навіть Святе Письмо. Перші спроби Пилипа Морачевського перекласти Євангеліє спричинили великий спротив як світської, так і релігійної влади.

Пантелеймон Куліш, який наважився на таку титанічну працю, пройшов чимало перешкод до здійснення своєї мрії. Він так і не побачив видання свого перекладу за життя: той був надрукований лише в 1903 році (до речі, цього року ми відзначаємо невеликий ювілей – 120 років), до того ж не в Україні, а в Лондоні.

На жаль, цей переклад не зробив революції в українському середовищі, як це сталося із Синодальним перекладом Біблії 1861 року. Перша світова війна, короткий період Української народної республіки, яку швидко поглинула нова, уже радянська імперія. І знову боротьба проти українського. Де-юре радянська ідеологія була за національний розвиток, а де-факто знищувалися всі паростки українського вільнодумства та ідеї про незалежність.

Релігійна сфера не була винятком. У православній церкві залишилася у вжитку малозрозуміла церковнослов'янська мова, серед підпільних та напівпідпільних

протестантських громад – російська. Українська православна та греко-католицька церкви взагалі були під повною забороною. Змалку виростаючи в християнсько-протестантському середовищі, я виховувався виключно на російському перекладі Біблії. Проповіді були або повністю російською, або українською розмовною з цитуванням російського синодального перекладу. Українські Біблії були величезною рідкістю (на той час у світі набув популярності переклад Івана Огієнка, виданий у 1962 році).

Зросійщення церкви на той час було звичною й навіть природною справою.

Усе змінилося після здобуття Україною незалежності. Але... не дуже й змінилося. Хоча українська мова зайняла широке становище в протестантській богослужбовій практиці, на зібраннях ще звучали російські проповіді та пісні. Церкви західних регіонів були більш україномовними, східних – часто повністю російськими.

Зміни сталися після трагічних подій 2014 року, коли російська мова стала козирною картою в окупації частини українських територій. 2022 рік ще більше дав зрозуміти частині населення, у тому числі й християнам, для яких «какая різниця», якою мовою прославляти Бога, – яку руйнівну силу може мати мова, зодягнена в ідеологічний одяг.

Церква різко та рішуче перейшла на українську. У когось це не виходить, стараються, бо розуміють: мова й зокрема мова богослужіння – це наша зброя проти окупантів, які хочуть знищити все українське разом з його носіями.

Іноді дивно, що й досі деякі церкви ще використовують за інерцією російські пісні, вірші та переклади Біблії, не розуміючи усієї трагічності мовного питання в нинішній війні.

Нам варто нагадувати й нагадувати про важливість рідної мови. Важливість нею розмовляти, співати дітям колискові, видавати державні закони, використовувати в рекламі та вивісках, спілкуватися та – молитися. Молитися Богу, співати Йому, проповідувати про Нього саме нею – українською мелодійною мовою.

І в цьому – запорука нашого існування як народу, як нації, як держави.

Юрій ВАВРИНЮК.

На перехресті думок.

МОВНІ БАТАЛІЇ

В одному почутому/побаченому на просторі відеохостингу YouTube інтерв'ю, присвяченому залежності аж по сьогодні багатьох жителів України від медіапродукту, створеного в Росії, запам'яталася теза про те, що якби в Україні в 90-х роках минулого століття були вжиті мовні закони, які почали діяти лише нещодавно, то ситуація на мовному фронті була б значно кращою. Можливо, навіть війни вдалося уникнути...

Що тут можна сказати? Цілком слушне зауваження, окрім одного але. Єдиним законотвірчим органом державної влади України є Верховна Рада України, до якої обираються 450 депутатів. Так от, стосовно виборів: у перших чотирьох скликаннях до Верховної Ради, а це, зауважте, тривало цілих 15 років, до 2006 року, більшість депутатських місць займали комуністи та перефарбовані з них соціалісти, які, можна не сумніватися, ніколи б підтримали і, звісно, не проголосували би за жодний закон, який би став на захист української мови. Після 2006 року естафету від комуністів, якщо можна так висловитися, перейняла партія регіонів, яку не можна було запідозрити в симпатіях до української мови. І лише після Революції гідності до українського парламенту нарешті були

обрані політичні сили, які були здатні ухвалити мовний закон. Що вони і зробили наприкінці власної каденції в 2019 році.

Отож Україні знадобилося цілих 28 років незалежності, два Майдани, щоб відстояти власну мову. Але це не іронія і, ясна річ, не глузування, а лише констатація того факту, що Україні доводиться чинити шалений опір московитському пануванню, яке тривало більше трьох століть.

Але у всьому, що відбувається, можна побачити правницю Господню: попри всі утиски і зради, яких зазнавала протягом тривалого часу українська мова, вона змогла вистояти, відвоювати собі простір і заявити про себе на весь світ. І якщо такого успіху досягнула українська мова, з Божою допомогою досягне і вся Україна.

ВОЛОНТЕР ІЗ ТЕРНОПІЛЬЩИНИ РУСЛАН ПЕНЯГА РАЗОМ ІЗ КОМАНДОЮ ВІДБУДУВАВ 60 БУДИНКІВ НА ХЕРСОНЩИНІ

Волонтер із Підволочиська Руслан Пеняга разом із командою вірян п'ятидесятницьких церков відновлює зруйновані росіянами будинки на Херсонщині. Волонтери вже відбудували понад 60 домів у селищі Високопільлі, яке сім місяців було окупованим. Солдати РФ збиткувалися над місцевими жителями, мародерили, внаслідок ракетних обстрілів вцілілих будинків там майже не залишилося.

До...

Волонтери-будівельники з Тернопільщини взялися відбудовувати хати на Херсонщині з цього річної весни. За словами Руслана, на відновлення одного будинку потрібно два дні. Необхідними будівельними матеріалами забезпечують міжнародні благодійні фонди.

«У нашій команді – хлопці з Тернопільщини, служителі, а також чоловіки з інших міст України. Заохочуємо людей до праці. Волонтери зголошуються. На відбудові були вже п'ять разів. Ми їздимо на тиждень, в середньому близько 15 чоловіків. Беремо із собою і жінок – вони готують їжу. Насамперед відбудовуємо будинки малозабезпечених людей, сімей, де є маленькі діти. Також

допомагаємо самотнім, сім'ям військових. Там містечко практично знищене. Весь район знищено, оскільки він був на лінії розмежування», – розповідає волонтер.

Попри те, що селище перетворилося на суцільну руїну, люди повертаються і шукають, де жити. Тому насамперед волонтери перекривають будинки, ставлять вікна і двері.

«Якщо пів будинку зруйновано, ми весь старий шифер викидаємо і ставимо новий», – розповідає Руслан. – Тішить те, що херсонці – справжні патріоти: вони пережили окупацію. Вони повертаються до себе додому, відбудовують зруйновані будинки. Поля заміновані, а чоловіки на тракторах орють поля, хоча і з

ризиком для життя».

У Високопільській громаді не залишилося вцілілих шкіл. Відтак служителі п'ятидесятницьких церков з Тернопільщини планують поїздку у села Трудолюбівку та Новомиколаївку, щоб їх відновлювати.

«У Високопільлі ми відновили 60 будинків: замінили два десятки дахів (в одному поклали металочерепицю) у решті будинків замінили вікна й двері. У деяких відновили натяжні стелі. Люди можуть зайти й переїхати», – продовжує розповідь Руслан Пеняга.

Команда планує здійснити ще одну поїздку цього року – до Трудолюбівки і Новомиколаївки. Хочуть замінити вікна у двох школах, щоб діти знову могли вчитися. Також запланували відновити ще два десятки зруйнованих будинків.

До цієї доброї справи долучається багато друзів з різних церков Тернопільської та деяких інших областей України.

«Наші пастори багато волонтерять, навіть мій 70-річний батько (він пастор у селі) вилазить із нами на дах. Коли повертаємося додому, то місцеві з Херсонщини організують спеціальне служіння, щоб благословити нас на дорогу. Наша основна ціль – таким чином свідчити про Христа. У кожному домі ми говоримо, чого ми сюди приїхали», – продовжує розповідь Руслан.

П'ятидесятницька церква у Підволочиську волонтерить від початку повномасштабної війни. Тут приймають переселенців, готують для них продуктові набори, а також допомагають українським військовим.

Коли почалася війна, віряни зібралися в церкві й вирішили допомогти, не стояти осторонь. Неподальок був блокпост, дівчата готували канічки, вивозили й гудували людей, які там зупинялися.

Із блокпоста до церкви направляли переселенців, які не мали де

...Після

переночувати. З дому молитви все повиносили, завезли матраци та зробили спальні місця. Щоночі в церкві ночувало по 30-40 людей, які тікали від війни. Багато з них прийняли у Підволочиську.

Темпи роботи віряни не знижують до сьогодні: співпрацюють з різними міжнародними організаціями у наданні допомоги переселенцям. Нещодавно 500 осіб отримали продуктові набори, одяг та засоби гігієни.

«Є в нас команда волонтерок (сестри з нашої церкви та переселенки), з якими займається моя дружина. Вони збираються двічі-тричі на тиждень і готують випічку для військових, варять згущене молоко, виготовляють енергетичні батончики. Ще з початку повномасштабної війни ми виготовляли тушкованки, закуповуючи у фермерів м'ясо. Тиждень готували у приміщенні, а в неділю заносили лавки та проводили богослужіння. Вареники ліпили – приходило їх робити понад пів сотні людей зі всього селища», – пригадує служитель.

Дотепер багато волонтерів, які прямували на Схід або Південь України, приїжджають до церкви. Їх завантажують випічкою, різноманітною продукцією для військових. Дівчата мотивовані, вони біжать з радістю допомагати.

Продуктами допомагають різні фонди, підприємці, а також люди із сільської місцевості. Вони знають, що церква невтомно працює і жертвують продукти.

«Допомога військовим зараз у нас на першому місці. Вважаю, що хлопці в ЗСУ працюють набагато більше ніж ми, цивільні. Знаю, що перемога прийде, і вірю, що після перемоги Україна стане християнською державою», – каже Руслан Пеняга.

За час повномасштабної війни багато людей покаялося у п'ятидесятницькій церкві Підволочиська. Цьому сприяла спільна робота у волонтерському центрі, який влаштували на базі дому молитви. І сьогодні чимало мешканців селища працюють у ньому задля перемоги.

Людмила КОМІНЯРСЬКА.

ЗАПИТАННЯ, ЯКІ СТАВИТЬ БОГ

Часто ми запитуємо Бога: «Чому? Для чого? Допоки?». І чомусь не враховуємо того, що й Бог ставить нам свої запитання, на які ми постійно натрапляємо в Біблії.

А ця книга буквально сповнена запитань. І Бог не просто ставить запитання, але й очікує відповіді на них від кожного з нас.

Людино, де ти?

Уже на перших сторінках Біблії ми натрапляємо на Бога, який запитує. І перше запитання таке: «Адаме (людино, – Авт.), де ти?».

Чи віримо ми, що Господь усезнаючий і всевидячий? Звісно, Бог оглядає всю землю кулю і бачить твої й мої кроки, знає твої й мої думки. Але Богу цікаво, що про це думаємо ми.

Коли я розмірковую над тим, наскільки Бог зацікавлений у нас, то сам себе не раз запитую: «Господи, хто я, що Ти мене щось запитуєш, що Ти цікавишся моєю думкою?».

Богові не байдужий стан Адамового серця, тому Він і запитує Його: «Де ти?». Подібно до того, як ми іноді махаємо рукою перед очима не уважного співрозмовника й запитуємо: «Ти ще тут? Ти зі мною? Ти чуєш мене?», так само робить і Бог, коли наш погляд притупився, коли ми опускаємо свої очі, бо згрішили.

Від створення людини Бог хоче єднання з нею. Тому нині те ж саме запитання Бог ставить перед нами: «Людино, де ти? Чи ти маєш єднання й спілкування зі Мною? Чи маєш відвагу відкрити свої уста й поспілкуватися зі Мною?».

Повірте, Господи цікаво, де ви, що ви думаєте, що бачите, куди йдете.

Божа природа – це любов, зокрема й любов до кожної людини. І Йому не байдуже, де вона, що відчуває і з чим бореться. Господь

хоче мати з нами справу. І Йому дуже важливо, щоб не лише Він розумів нас, але й ми розуміли, хто Він.

За кого ви Мене маєте?

У Євангелії від Матвія, 16:15, Ісус запитує своїх учнів: «За кого ви Мене маєте?». Запитує після того, як вони сказали, що одні люди вважають Його за Івана Хрестителя, одні за Іллу, інші ж за Єремію або за одного з пророків. А Петро відповів: «Ти Христос, Син Бога живого!». Відповідь Христа Петрові говорить багато про що: «... Не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець».

У житті кожного з нас настає момент, коли Господь хоче знати більше, ніж наше ім'я чи належність до певної конфесії. Він хоче знати, за кого ми вважаємо Його. Хто Він для нас? Ким Він доводиться нам?

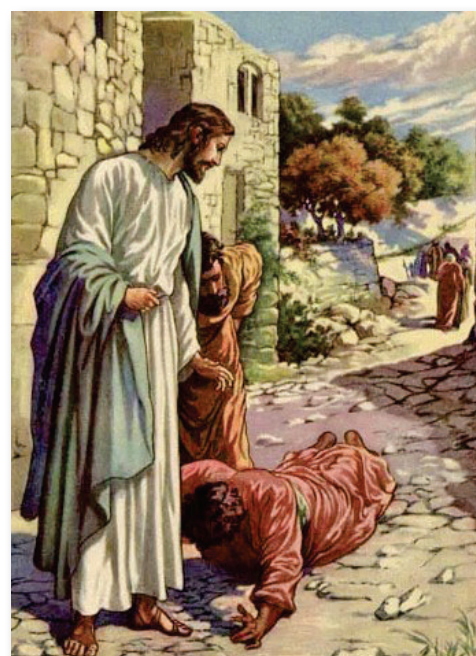
Зі слів Христа ми розуміємо, що ніхто не назве Ісуса Господом, якщо Отець через Духа Святого не відкриє цього. Не Андрій, брат апостола Петра, який привів його до Христа, відкрив йому це, ані жодна інша людина. Це зробив Господь.

Що ви сьогодні думаєте про Ісуса Христа? Що знаєте про Нього?

У нашому житті безліч труднощів і випробувань. Але, можливо, саме тому Господь посилав їх у наше життя, щоб ми відчули, який крихкий і нестабільний світ, і стали шукати Бога. І зрештою прийшли до усвідомлення, що Він – єдина наша надія й опора.

Хто доторкнувся до Мене?

Богові потрібне не наше одноразове визнання. Не лише доторк до Його сили й присутності. Він хоче чогось більшого. Пригадуєте, як у натовпі кровоточива жінка несміливо торкнулася краю Ісусового одягу, щоб отримати зцілення. «І в ту мить Ісус відчув у Собі, що вийшла з Нього сила. І Він до народу

звернувся й спитав: Хто доторкнувся до Моєї одежі? І відказали Йому Його учні: Ти бачиш, що тисне на Тебе народ, а питаєшся: Хто доторкнувся до Мене?» (Матвія 6:5-6).

Ісус знав, чому запитує це. Він бачить наші потреби й готовий відповідати на них. Він бачить віру людини й цінує її. Проте Він хоче не просто доторкніти, не просто періодичних зустрічей у миті, коли ми маємо запитання чи потреби. Бог хоче мати з нами постійні стосунки.

Господь хоче не просто зцілити вас чи задовольнити ваше прохання. Він прагне чогось більшого – особистого спілкування з вами.

Чи від себе самого питаєш ти це?

Ще одне цікаве запитання Бог ставить

людині. Зокрема Пилату, перед яким одного разу став Христос: «Чи від себе самого питаєш ти це, чи то інші тобі говорили про Мене?» (Івана 18:34).

Ісус хоче знати не тільки те, як вас звать, що ви знаєте про Бога, а й те, чи є це вашим власним переконанням, вашою думкою, основою вашого життя.

Бог чекає вашої відвертості, вашого глибокого усвідомлення того, ким Він є. Саме це глибоке усвідомлення вестиме вас до близькості з Ним – близькості, яка дає силу, любов, надію й опору.

Нині Господь пропонує нам більше, ніж земні благословення. Він пропонує Свій мир і спокій. Він пропонує нам силу Святого Духа, щоб ми могли пройти через життєві випробування й не зневіритися.

Чого ти засумнівався?

Апостол Петро йшов по воді назустріч Ісусу. І раптом, відвівши погляд від Учителя, став тонути. Христос ухопив його за руку й сказав: «Маловірний, чого ти засумнівався?» (Матвія 14:31).

Такими ж словами Господь звертається до всіх нас нині в цьому вирі випробувань. «Чому ти сьогодні розчарований і в розпачі?» – запитує Він. Господь хоче, щоб ви продовжували свій шлях. Навіть якщо цей шлях пролягає через розбурхане море. Він дасть вам сили й відваги, щоб іти.

Ми не байдужі Богу, тому Він ставить нам свої запитання. І дуже важливо, щоб ми дали на них правдиві відповіді. Господь чекає нашої щирості й близьких стосунків із нами.

Цього потребуємо й ми. «І буде шукати Мене, – говорить Господь, – і знайдете, коли шукатимете Мене всім своїм серцем» (Єремії 29:13).

Юрій ТРОЦЬ.

«А Семен їх поблагословив та й прорік до Марії, Його матері: Ось призначений Цей багатьом на падіння й уставання в Ізраїлі, і на знак сперечання...» (Луки 2:34).

Різдво – це свято для всіх людей на планеті! Але це і велика відповідальність!

Для всіх жителів землі народилося Дитя! Одним – на «установлення»: благословення, спасіння, вічне життя. Іншим – на «падіння». Ісус народився, щоб спасти людей, прийнявши мученицьку смерть на Голгофі. Але в Нього була ще одна місія, про яку рідко згадують. «Багато разів і багатьма способами в давнину промовляв Бог до отців через пророків, а в останні ці дні промовляв Він до нас через Сина...» (Євреїв 1:1-2). Завданням новонародженого Ісуса було вирости, змужніти, досягнути визначеного віку і – почати говорити! Почати навчати того, що Він бачив у Отця, передавати Його слова. Раніше Отець говорив через пророків, але ось Він змінює стратегію і говорить через Сина!

Згадаймо, як Бог промовляв у Старому Заповіті. «І сталося третього дня, коли ранок настав, і знялися громи та блискавки, і густа хмара над горою та сильний голос сурми! І затремтів увесь народ, що був у таборі... А гора Синай уся вона димувала через те, що

ГОЛОС РІЗДВА

Господь зійшов на неї в огні! І піднявся дим її, немов дим вапнярки, і сильно затремтіла вся гора... І розлігся голос сурми, і він сильно всемогутнів... І Бог промовляв всім оцім...» (Вихід 19:16,18-19; 20:1). І через сотні років євреї про це пам'ятали: «Ми знаємо, що Бог говорив до Мойсея, звідки ж узв'язав Оцей, ми не відаємо» (Івана 9:29) – так вони казали про Ісуса. Їхні отці так налякалися тоді голосу Божого, що передавали згадку про ту подію з покоління в покоління!

Але Ісус Христос прийшов зовсім інакше. Той, Хто створив увесь світ, народився дуже скромно. Навіть ангели з'явилися лише кільком простим пастухам, а не вельможам, яким би швидше повірили! І чому саме мудреці зі Сходу побачили зорю? Чому Бог відкрив це язичникам? Невже в Ізраїлі не було мудрих людей? Адже

вони могли б тоді усіх переконати, що народився Божий Син. Виходить, Бог не хотів такого розголосу?

Зуважте, ми майже нічого не знаємо про дитинство Ісуса Христа – так скупо про це написано в Біблії. Народився у Віфлеємі. Батьки втекли з Ним до Єгипту. Аде Він у Єгипті жив? Коли Дитині було десь зо п'ять років, переселилися до Назарету, де Він жив близько 25 років. І нічого про цей період невідомо, лише один із чотирьох євангелістів, Лука, напише кілька рядків про 12-річного Ісуса в храмі. І знову з 12 до 30 років – тиша. Біографію багатьох видатних людей можна вивчити детально. А про Ісуса Христа – уривками!

А як Він починав Своє служіння? Навіть рідні брати в Нього не вірили: «І сказали до Нього брати Його: Підиди звідси, і йди до Юдеї, щоб і учні Твої побачили вчинки Твої, що Ти робиш.

Тайкома бо не робить нічого ніхто, але сам прагне бути відомий. Коли Ти таке чиниш, то з'яви Себе світові... А Ісус промовляв до них: Не настав ще Мій час...» (Івана 7:3-4, 6).

Ніхто з високопоставлених осіб не робив платформи для проповіді Ісуса Христа. Ніхто Його не «розкручував». Якось, в останній день свята, коли всі вже розходилися, Він сказав: «Коли прагне хто з вас, нехай приїде до Мене та й п'є!» (Івана 7:37). Можливо, тільки кілька людей почули. І через деякий час кілька людей приєдналися до Нього. Ми дуже рідко бачимо Його у храмах, синагогах... Взагалі, Він часто віддалявся від людних місць і йшов у пустелю. І тільки деякі люди Його там знаходили і, прислухавшись, могли розібрати Божий голос – той самий, який лунав за часів Мойсея, але без землетрусу, громів та блискавиць. Простий Чоловік в одязі теслі стояв і запитував: «Хто прагне?»

Завданням Ісуса Христа було передати Слово, яке Бог говорить до людей останнього часу, відкрити те, що в Нього в серці. Але що сьогодні ми бачимо? Люди шанують народженого Спасителя, святкуючи Різдво, але Слово Його занехаяне. Хіба Бог послав Свого Сина лише для того, аби ми мали свято 25 грудня? Ми приймаємо, Немовля, але не Його Слово!

Ми ніби кажемо: «Поки не буде грому, поки не побачимо блискавки, поки Ти не заговориш до нас у надприродних проявах, не повіримо!».

Але сьогодні голос Божий у Сині – тихий і ніжний. «Він не буде змагатися, ані кричати, і на вулицях чути не буде ніхто Його голосу. Він очертини надломленої не доломить, і гніта тліючого не погасить...» (Матвія 12:19-20).

Наскільки ми любимо Його Слово? Якщо через Дитя ми не приходимо до Слова, значить, ми відкидаємо і Дитя. Тому що через Нього Отець говорить до нас. Так, говорить без ефекту Мойсея, але Ісус Христос більший від Авраама, Мойсея і Соломона! «Бо навчав Він їх, як повновладний, а не як ті книжники їхні» (Матвія 7:29).

Неможливо силою або страхом добитися людської любові. Можна налякати громами, і люди слухатимуть, але це буде нещиро. І тому Бог тихо каже: «Коли прагне хто з вас, нехай приїде до Мене та й п'є!». Він нікого не змушує, але якщо ти шукаєш спасіння – візьми Його Слово і читай! Не чекай великих чудес, аби повірити Слову! Найвеличніше, що Бог міг зробити, Він вже зробив: «Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру» (Ісаї 9:5).

Василь ПАПРИК.

7 СПОСОБІВ ЗМІЦНИТИ СТОСУНКИ З БОГОМ

Завдяки стосункам ми створюємо основні мережі соціальних зв'язків: сімейні, дружні, робочі. Більшість із нас (за винятком кількох рідкісних випадків) не здатні повноцінно жити без контакту з іншими.

Для того, щоб усі наші стосунки могли добре функціонувати, потрібні час, відданість, щирість, відкритість та комунікація (і це лише деякі з важливих якостей!).

Так само все працює і в стосунках з Богом. Є багато способів, аби щодня інвестувати в ці дивовижні стосунки. Розглянемо основні, базові з них. Бо, як ви, напевно, вже самі переконалися, найчастіше у нас виникають проблеми саме з ними. Нам бракує часу або, не побачивши миттєвих результатів, ми швидко здаємось й починаємо шукати альтернатив.

зробити, – це взяти Біблію, блокнот, відкрите серце і хороший чай або каву і приділити час на читання Божого Слова, молитву та роздуми. Без такого «тихого часу» з Богом важко пізнати нашого Творця та зрозуміти Його план щодо нашого життя.

Молитва

Ось лише кілька способів того, як можна розвивати стосунки з Ісусом. Це основи, без яких не можна йти далі. Якщо ви дійсно бажаєте будувати своє життя на надійному і міцному фундаменті Бога, варто практикувати всі з цих дисциплін.

Читання Біблії

Автора найкраще впізнають з його творчості. Читаючи Біблію, ми маємо дивовижний привілей – не тільки пізнавати Бога через Його власне Слово, а й проводити з Ним час. Біблія – єдина книга, яку читають у присутності Автора. Саме Святий Дух дає нам розуміння, як застосувати біблійні книги у своєму житті.

Звичка формується приблизно через три тижні регулярної практики. Щоденне читання Біблії, принаймні по 15 хвилин на день, сформує звичку, яку з часом буде щораз легше практикувати.

Майк Бікл, засновник місійної організації International House of Prayer, наголошує на тому, що важливо знайти місце, де ніхто не буде заважати нам протягом нашого «тихого часу» з Богом. Це місце має бути нашим улюбленим у всьому будинку чи в саду, де ми почувасямося затишно.

Знайшли місце? Тепер все, що залишилося

Ми не завжди можемо розраховувати на негайну відповідь на молитву. Проте ми можемо дякувати Богу і, як близькому другу, відкривати свої серця. Як навчає Біблія, Бог завжди слухає нас і відповідає в потрібний час і у правильний спосіб. Завдяки молитві ми можемо вилити Йому свої серця з вірою, що Він сильніший і Всемогутній і краще за нас знає, чого ми насправді потребуємо.

Спілкування є основою всіх відносин. Молитва – це специфічна розмова, необхідна для підтримання стосунків з Богом. Вона нерозривно пов'язана з читанням Біблії. Часто в Божому Слові ми можемо знайти відповідь на свої молитви. А коли не вдається знайти потрібні слова, можна молитися словами із Псалмів, віршами з Писання та молитвами різних біблійних персонажів. Недарма апостол Павло каже, що потрібно постійно молитися (1 Солунян 5:17).

Молитва – це унікальний привілей і дар, а не неприємний церковний обов'язок.

Ведення щоденника

Це одна з найбільш вимогливих, але дуже корисних духовних дисциплін. Ведення щоденника може мати різні форми – ми обмежені

лише власною уявою. Щоденник може бути місцем, куди ми записуємо свої міркування, прохання та сумніви щодо різних аспектів життя, віри та Біблії. У ньому можна аналізувати певні біблійні вірші чи уривки, а також записувати спостереження та висновки.

Особливо цікаво та корисно повернутися до своїх щоденників через роки, щоб побачити, як Бог вів та оберігав нас протягом цього часу.

Який би метод ви не використовували для ведення щоденника, це того варте, навіть якщо вимагає трохи більше зусиль.

Поклоніння

Поклоніння – це не просто концерт із змістовною промовою і чудовою музичною групою. Поклоніння – це стан серця. Це свідоме зосередження уваги на Його силі і величі та вияв свого захоплення Богом. Тому варто налаштувати своє серце на те, щоб прославляти Бога таким, який Він є. Якщо не знаєте, з чого почати, почитайте Псалми і згадайте Давида: йому ніщо не заважало радісно поклонятися Богу, навіть глузування власної дружини.

Піст

Якщо ви раніше не практикували піст, це може асоціюватися з аскетизмом і Середньовіччям. Та насправді піст – це одна з духовних дисциплін, які дуже часто приводять до глибоких змін і дозволяють повністю зосередитися на Богові.

Піст є чимось набагато більшим, ніж просто утриманням від їжі. Піст – це насамперед тимчасова відмова від продуктів/речей (наприклад, технологій), які контролюють наше життя. Піст у Біблії часто був проявом глибокого покаяння за свої гріхи. Він означав відхід від поганого та руйнівного. Піст також використовували при прийнятті важливих рішень, коли всю увагу хотіли приділити Богові та прислухатися до Його голосу.

Це дуже індивідуальна практика. Таке рішення ви приймаєте наодинці з Богом. Тривалість посту також індивідуальна і відповідна до потреб конкретної особи. Адже при багатьох захворюваннях не рекомендується тривала відмова від їжі.

Згадані вище духовні практики можна практикувати наодинці щодня. Та є кілька інших способів розвивати свої стосунки з Богом разом зі своїми одновірцями.

Церква (християнська спільнота)

Проблеми, які часами трапляються в наших спільнотах, спричинили те, що нині популярним стає бути віруючими поза церквою. Через образи або наші власні уподобання ми вирішуємо ізолюватися від інших віруючих. Можна зрозуміти, чому так стається: життя

в спільноті зазвичай важке, особливо коли нас щось не влаштовує, ми з чимось не згодні і не можемо це змінити. На жаль, ідеальних церков не існує, завжди щось буде не так. Та все ж варто приєднатися до церкви, тому що саме так ми можемо зміцнювати, підтримувати одне одного у важкі часи та вчитися довіряти. Без близьких людей, які будують своє життя на такому фундаменті, буде вкрай важко вистояти у вірі у час серйозних проблем і випробувань.

Варто також знайти одну старшу, гідну довіри людину, яка б могла стати вашим наставником. Вона може підтримувати вас та допомагати у духовній подорожі.

Домашні групи

Для одних це цілком очевидна річ, а для інших – щось дивне. Проте малі групи – це чудова ідея! Звичайні люди у схожих життєвих ситуаціях зустрічаються для того, щоб поглибити свої стосунки з Богом та одне з одним.

Групи можуть бути різними: молитовні, біблійні (які зосереджуються на детальному вивченні Біблії), для батьків, для сімейних пар, для молоді тощо. Існує багато форм і способів їх проведення.

Комусь подобається неформально зустрічатися із знайомими, приділяючи багато уваги обговоренням і розмовам. Хтось інший віддає перевагу зустрічам, де є лідер, а самі групи зосереджуються на певному матеріалі. Усе залежить від власних уподобань і обраної теми.

Де знайти потрібні матеріали? У християнських інтернет-книгарнях багато чудових підручників, які навіть визначають кількість зустрічей на кожну тему. Можна також підключити уяву і подумати про чергування форм у вашій маленькій групі. Регулярне проведення малих груп вимагатиме наполегливості, тому добре бути гнучким до форм і часу.

Якщо ви щодня практикуватимете згадані дисципліни, вони допоможуть розвивати стосунки з Богом. «Тихий час» може змінюватися і набувати різних форм. Доведеться бути гнучким і креативним, щоб, коли у вас буде менше часу або бажання, ви все ще могли дотягнутися до Божого Слова та молитви.

Варто також скористатися допомогою церкви чи корисними матеріалами та проповідями, особливо якщо здається, що ви далеко від Бога.

Стосунки з Богом – це єдина річ, яка ніколи не підведе. Навіть коли ви віддалилися від Нього, Він дозволить вам знайти Себе. Він ніколи не відкине вас!

Бажаєте будувати своє життя на міцній основі? Тоді варто розпочати з найважливішого – налагодження стосунків із Богом.

ВІРУЮ

ПРАВДА ПРО ПРАВДУ

Коли мова заходить про Різдво, найперше в уяві виринають гірлянди, ялинки, святкові столи, затишні розмови з рідними за чашкою какао, теплий плед, «джингл белз», «Сам удома»... Усе це непогано, це потрібне... Та хіба все це – лише про Різдво? Хіба це не можна робити просто так?

У моїй сім'ї теж є традиції. Ми біжимо зустрічати перший сніг, прикрашаємо ялинку, печемо пряники... Але найперше пам'ятаємо про Причину цього свята. У нашій сім'ї не ходить Миколай, подарунки дітям дарує Ісус на Свій день народження. Діти з захватом чекають цієї пори, коли щодня починаючи з 1 грудня відкривають новий листок адвент-календаря, охоче беруть участь у різдвяній дитячій програмі в церкві. Батьки зобов'язані дбати про добре дитинство для своїх дітей, і робити це треба з мудрістю, щоб діти змалку пізнавали свого Небесного Батька.

Так просто слідувати традиціям, забуваючи, що Різдво – це набагато більше і глибше, ніж просто

ще одне свято. Найперше воно про надію. Про любов Бога до людей. Про Його милосердя до них. Про прощення

і новий шанс. Хіба несправедливо було би, коли б Бог через людське жорстокосердя залишив нас? Але

Батькове серце не таке. «Він отару Свою буде пасти, як Пастир, раменом Своім позбирає ягнята, і на лоні Своєму носитиме їх...» (Ісаї 40:11).

Ще в Едемському саду, одразу після гріхопадіння людини, Бог дав їй шанс на спасіння. Пізніше Він розкриє Свій задум про те, що Його улюблений Син, Ісус Христос, стане викупом за гріх. Людина отримала надію на вічне життя. «Він несе наші гріхи і за нас страждає, а ми вважали, що він у болі і в рані, і в скорботі. Він же зранений був через наші беззаконня і терпів хворобу через наші гріхи. На ньому – покарання задля нашого миру, його раною ми зцілюлися» (Ісаї 53:4).

Різдво – це Добра Новина. І вона в тому, що «так Бог полюбив світ, що віддав Свого Сина Єдинородного, щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне» (Івана 3:16).

Любов купити неможливо. Але її можна прийняти. Сам Бог так полюбив кожного з нас, що заради нашого спасіння прийшов у цей світ...

Різдво – неймовірна пора. На землі людиною прийшов Сам Бог, щоб спасти нас від наших гріхів. На землю прийшла Правда, якої так прагнемо всі ми. Ісус Христос приніс Свій мир і дає його всім, хто лиш звертається до Нього. Усе найкраще, що тільки є на землі, прийшло з неба.

Тому нехай завжди ясною для всіх нас буде справжня суть свята, щоб біблійні істини не загубилися серед людських традицій. Хай жива радість Різдва переповнює кожну людину! А вся слава буде віддана Тому, Кому ми завдячуємо надією на Вічність із Богом!

Надія ФІЦІК.

АДВЕНТ НАДІЇ: БЕЗ НАДІЇ СПОДІВАЮСЬ

На думку українського публіциста, журналіста та військовослужбовця Павла Казаріна, нас очікує складна зима, адже «ми входимо в цю зиму з очевидно меншим резервом психологічної стійкості та з очевидно більшою колективною втомою». Здається, більшість починає усвідомлювати, що війна з таким ворогом – не спринт, а марафон. Того річчю очікування, підкріплені ейфорією від звільнення окупованих Херсона та Харківщини, залишилися позаду, натомість сьогодні приводів для оптимізму значно менше, а гострих суспільних дискусій, навпаки, більше. Адже «військові перемоги здатні бути анестезією для суспільства», вважає Павло Казарін.

Та все ж, наближаючись до Різдва, ми нагадуємо собі про цінність надії. Слід визнати, надія – не надто популярна чеснота. У церковних спільнотах ми більше говоримо про віру або про любов. Надія – «слабка» чеснота. Вона, здається, надто вразлива, навіть ефемерна, почасти стає об'єктом іронії чи навіть сарказму. Надії притаманна скромність. Вона не заявляє про себе вголос, але щоразу виявляється в наполегливій праці, молитві, дії, рішенні, постійності, вірності, стійкості. Надія є основою нашої незламності. І чесність із собою – зовсім не ворог надії, бо що чесноту, попри всі спроби, неможливо редукувати до примітивного позитивного мислення чи зарозумілого оптимізму.

Саме цю чесноту чудово ілюструє апостол Іван у своєму Євангелії, оповідаючи про хворого в купальні Витезда: «Ісус, побачивши його, як лежав, і, знаючи, що довго він уже хворіє, сказав йому: Чи ти хочеш стати здоровим? Хворий відповів йому: Пане, не маю людини, яка вкинула б мене до купальні, коли забурлить вода. Коли ж я приходжу, то інший уже заходить раніше за мене» (Івана 5:6-7). Чоловік у купальні Витезда, який

хворів 38 років, здається, втратив усіляку віру. Його чесним зізнанням було: «Не маю нікого, хто б допоміг мені». Однак Ісус обирає саме його. Непомітного, втомленого, безутішного... Людину, що визнала неможливість дива, але все ж продовжувала чекати та сподіватися.

Великий богослов ХХ ст. Пауль Тілліх писав про виправдання через сумнів. Подеколи ми боїмося бути надто чесними, навіть із самим собою. Можливо, нам не вистачає відваги вірити, однак і в євангельських оповідях ми знайдемо тих, хто потребував допомоги: «Вірю, Господи, допоможи моєму невір'ю!». Навіть за умов, коли особливо боляче звучать насмішкваті слова ворога: «На що ти покладаєш надію?» (Ісаї 36:4). Та попри все сьогодні, наближаючись до Різдва, ми все ще здатні почути: «Надія не осоромлює».

Саме тому, всупереч законам цього світу, де при владі сила, а не право, ми існуємо, любимо, турбуємося, донатимо, захищаємо, молимося, працюємо. Сподіваємося.

Валерій СЕКІЦОВ.

Декан факультету християнського служіння і богослов'я.

ПАМ'ЯТАТИ ПРО СЕНС

«Христос народився!» – привітання, яке ось уже понад 2000 років промовляють християни усього світу, вітаючи одне одного. У день, коли на світ народився Божий Син Ісус Христос, ангел Божий з'явився пастухам, які пильнували на полі і нічної пори вартували отару свою.

ясел поклала Його, бо в заїзді місця не стало для них» (Луки 2:6-7).

У Святому Писанні читаємо, що Йосип із Марією у Вифлеємі потрапили у дуже скрутну ситуацію. Марії настав час народжувати, і в заїзді не знайшлося місця для них. Тож єдине, що залишалося, – це знайти прихисток у печері з домашніми тваринами. Народивши Ісуса, Марія сповила Його і поклала до ясел.

Із Писання знаємо, що ще з часів Мойсея ізраїльський народ постійно чекав на прихід Месії, який мав визволити Ізраїль від ворогів. Так коли настав час, який призначив Бог, народ не розпізнав свого Спасителя. У цей час на небі засіяла незвична зірка, що привернула увагу мудреців зі Сходу. Слідуючи за зіркою, вони прийшли в околиці Єрусалиму, зайшли в місто і розказали цареві Іроду, що привело їх до міста.

«І сталося як були вони там, то настав їй день породити. І породила вона свого Первенця Сина, і Його сповила і до

народитися у Вифлеємі, тож прийняв рішення вбити там всіх дітей віком до двох років.

Народження Христа мало принести велику радість для всіх людей, адже в такий спосіб Бог-Отець явив людству милість. Ісус мав стати для кожної людини шансом на визволення від рабства гріха. Однак люди зненавиділи прихід Месії, бо були грішні і не бажали ніяких перемін.

А що сьогодні? Майже половина людства на планеті вважає себе християнами. І при цьому лише невеличка частина їх розуміє суть Різдва. Заклопотані різноманітними справами, життєвими клопотами, турботами про власний дім чи сім'ю, люди готують святкові страви, зустрічаються з рідними, дивляться різдвяні фільми по телевізору, не задумуючись, що вони подібні до євреїв, що пропустили прихід Месії.

Ісус Христос прийшов на землю, щоб дарувати нам можливість направити своє духовне життя. Він помер, щоб понести на Своїх плечах гріхи світу, і воскрес, щоб дарувати нам нове, вічне і прекрасне життя.

І саме Різдво нагадує, що Слово, яке було в Бога і було Богом, сталося тілом і перебувало між нами, щоб навчити правди про Бога, об'явити Бога-Отця, Його святий характер та безмірну любов, яка дарує вічність у Царстві Божому кожному, хто цього хоче.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
УГРИНІВ,
вул. Козацька, 3
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

Дорогі друзі!

Передплата-2024 розпочалася. УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ НЕ ЗМІНИЛИСЯ:

одн примірник – 350 грн. за рік;
20 примірників – 2000 грн. за рік;
40 примірників – 2500 грн. за рік;
80-100 примірників – 3000 грн. за рік.

Ми вказали рекомендовану кількість замовлень. Але ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кošти можна переказати на рахунок:
UA693052990000026001025500907 в АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726
(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»)

або поштовим переказом на адресу:
Карпюк Олег Ярославович, місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002
(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»).

Наші газети можна отримувати на Новій пошті за умови замовлення від 500 примірників (вартість одного замовлення – 1000 грн).
Довідки телефоном +38 067 911-03-65.

ВІРУЮ

№ 12 (299)
ГРУДЕНЬ 2023 р.
Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування
Р/р UA 693052990000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.